

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Наше време, браћо и сестре, прошли век и овај сада који је тек почео, могли бисмо их назвати једним именом, да је то век путовања, разних путовања с једнога краја света на други. То омогућава савремена техника коју је човек по благовољењу Божијем измислио и створио. Али ипак, сви знамо када се човек спрема на неки пут, поготову далек пут, он се припрема за то путовање. Уколико је пут дужи утолико припрема дуже траје и озбиљнија је. Ако идемо у оближњи град, ту малтене, никаква припрема не треба, сем да узмемо новца што нам треба да нешто купимо. Ако крећемо у другу земљу онда треба много већа припрема. Ако крећемо преко океана негде, у Америку или Аустралију, онда припрема траје већ неколико недеља и месеци. А ми се, ми се данас браћо и сестре налазимо пред једним великим путовањем, путовањем кроз свети Часни пост ка Васкрсењу Христовоме. Тај наш пут не траје један дан, не траје недељу дана него траје пуних седам недеља. Обзиром на опасности које прете на томе путу, а на сваком путовању опасности има, или да се нешто деси, или да нас неко нападне, поготову на овом нашем путовању пред којим се налазимо. Ту вребају многе опасности од видљивих и невидљивих непријатеља. Зато је Црква богомудро предвидела и своју верну децу припрема за то путовање. Припрема траје четири недеље. Четири седмице траје припрема за почетак светог великог поста и за његово путовање.

Прва припремна недеља беше недеља о Митару и Фарисеју. Недеља која нас учи смирењу као темељу нашега спасења. То је онај Митар цариник који стајаше у храму позади и не смедијаше ни очи своје да подигне к небу него се бијаше у груди своје говорећи: „Боже милостив буди мени грешноме.“ Спознање грехова наших води нас у смирење. Никако у очајање! Никако у незнање! Него у смирење и у подвиг, да би смо се исправили и покајали.

Друга припремна недеља, прошла, недеља Блуднога сина. Говори свакоме од нас шта је почетак нашега спасења? Почетак је да будемо, да постанемо свесни својих грехова, да дођемо к себи као онај Блудни син који узме део свога имања од оца, оде у далеку земљу, потроши тамо живећи беспутно и западе у невољу, у немаштину, у сиромаштину. И каже Свето Еванђеље *када дође к себи*. То је основ, то је темељ, то је почетак. Где је он био до тада? Био је вансебан! А ми знамо шта значи за неког кад кажу да је вансебан, да је ван себе, да је луд, да је ђавоиман. Тај син дође к себи, виде у чему се налази, спознаде свој

положај и постави питање – шта да радим? И реши. Знам шта ћу чинити. Устајем и идем оцу моме па ћу му рећи: „Сагреших небу и теби, прими ме као једнога од слугу твојих.“ И тако и би. То је почетак спасења свакога од нас. Најпре да дођемо к себи од мноштва грехова наших, јер сваки грех, браћо и сестре, јесте једно лудило душе, а човек који годинама живи у гресима он је заиста вансебан, он је пун демона, његова душа је полудела од грехова. И када дође к себи онда се враћа Оцу своме Небескоме са покајањем и онда долази и опроштај и награда од Бога.

Данас трећа недеља, припремна недеља, недеља посвећена једном догађају који се није десио за време живота Господа Христа. Све недеље до сада, имали смо и прослављали поједине догађаје из Његовога рођења, из Његовога живота, из Његовога страдања и тако даље. А данас прослављамо, Црква чини спомен и износи пред нас догађај који ће се тек десити. А то је догађај краја овога света, историје човечанства и историје свакога човека. То је слика Страшнога Суда. Овај свет је постао из љубави Божије, а завршава се Судом Божијим. То захтева Божија правда. На томе Суду Божијем коме идемо у сусрет сви ми, данас – сутра, кад буде дошао Господ по други пут на земљу као Судија, вели Свето Еванђеље, сабраће све народе и све људе ма када да су живели, ма где да су живели па ће их разделити на две стране, једне с десне стране а друге са леве стране. Као што чобанин каже *раздваја овце од јаради* па овце ставља са десне стране а јарад са леве стране. И тада, тада долази оно чега увек треба да се сећамо и никада да заборавимо. Ове страшне речи Судије Праведнога, који се обраћа најпре онима са десне стране и каже: „Ходите благословени, примите Царство Оца мога које вам је припремљено од постања света.“ Рај обећава онима са десне стране. Рај припремљен за човека од постања света. А зашто им то обећава? Господ одмах и објашњава: „Гладан бејох и нахранисте Ме, жедан бејох и напојисте Ме, наг бејох и оденусте Ме,“ и тако даље. А ови помало и збуњени питају Га: „Господе, када те видесмо гладна или жедна, или нага или боса, и послужисмо те?“ И тада Господ открива тајну. Тајну Своју и тајну нашу и каже: „Када учинисте једном од ове моје најмање браће мени учинисте.“ Шта нам је ту Господ рекао и објаснио? Да смо ми синови Божији по благодати. Господ је Син Божији по природи, а ми по благодати. Ми смо усиновљени Богу. И не само то, ово још значи да је сваки човек богоносац, јер смо сви саздани по лику и образу Божијем; да смо сви христоносци, јер у свакоме човеку, без обзира да ли је праведан или неправедан, он носи и лик Божији у себи, он је богоносац и христоносац. Зато вели: „Кад учинисте једноме од ове

моје најмање браће Мени учинисте.“ Ако дајемо милостињу у руку коју пружа просјак, ми дајемо Христу. Ако примамо странца на конак, ми примамо Христа. Ако посетимо болесника у болници, ми посећујемо Христа. Христос у свакоме човеку проживљава поново цео живот наш заједно са нама. И зато све што чинимо браћи својој ми Христу чинимо, а зато Христос обећава Царство Небеско које је припремљено људима од постања света.

Исто тако и онима са леве стране упућује једне страшне речи, речи прекора и осуде: „Идите од мене проклети у огањ вечни, припремљен ђаволу и анђелима његовим.“ Не каже Господ припремљен за вас. Није пакао спремљен за човека; пакао је спремљен за ђаволе и анђеле његове. А људи који у овоме животу нису хтели да знају за Бога, за закон Божији, за Еванђеље Христово, који су чинили дела ђавоља у овоме животу, њих Господ као Судија нема где да стави него са онима чију су вољу вршили. Тамо са ђаволима. То је исто тако. И они га питају *ѡа када Те видесмо ѡладна или жедна или ѡла или боса, или у ѡамници или болници ѡа ѡе не ѡслужисмо...?* А Господ и њима истим речима објашњава: „Када не учинисте једноме од ове мале браће моје ни мени не учинисте.“ И завршава данашње Свето Еванђеље *ови ће ѡѡићи, ѡраведници, у живоѡ вечни, а они са леве сѡране у муку вечну, која ће биѡи без краја и конца.*

Зашто нам Црква данас, у ту припремну недељу, износи овакву слику Страшнога Суда? Да би нас подсетила и опоменула шта треба да радимо целог живота нашега, а пре свега, за време часнога поста. Треба да мислимо на Бога, да извршавамо Његове заповести, да богатимо себе врлинама, да се кајемо за своје грехе, да дођемо к себи као онај Блудни син, и да у смирењу вапијемо: „Боже милостив буди мени грешноме.“ Јер ако постимо само телом од мрсне хране, а душа наша настаје да луди и да блуди по страстима и гресима овога света, онда нам тај пост неће бити од користи. Човек је биће од душе и тела. И пост треба да буде и духован и телесан. Сви знамо шта је телесни пост - уздржавање од мрсне хране, а духовни пост - уздржавање од грешних и рђавих дела. Пре свега од рђавих помисли, јер у помислима нашим је зачетак и почетак свакога греха. Најпре дође помисао, па онда дође размишљање, па прихватање помисли, па попуштање себи, па тако дођемо до греха и вршимо, не вољу Божију, него вољу ђавољу.

Браћо и сестре ова слика Страшнога Суда да стално буде пред очима душе наше и пред нашим телесним очима. Да се трудимо да, када дође

Господ као Судија васељене да свакоме да по делима његовим, да се нађемо достојни да станемо Њему с десне стране и да чујемо оне благе речи: „Ходите благословени Оца мога, примите Царство припремљено од постања света.“ Да се нико од нас не нађе са леве стране и да чује оне страшне речи које је Господ упутио онима непокајаним грешницима, да их не понављамо, страшне су – али праведне. Бог је праведни Судија, није Он страшан. Не сече вам главе мачем него даје свакоме по делима његовим. Онако како смо се спремали у овоме животу тако ће нам бити у ономе вечном животу. А вечни живот припада свакоме човеку, само што има два начина тога живота – живот у блаженству и живот у мукама, ако се то уопште може назвати животом. Али мучење вечито траје.

Нека би Господ, молитвама свете Богородице, светог угодника Божијег којега данас славимо, и које целе године славимо, да нам Господ помогне, да отвори очи ума нашега и срца нашега да примимо Еванђеље Христово у себе, да живимо по њему и тако припремамо себе за Царство Небеско, за живот вечни, тамо где се сви светитељи Божији налазе, да би и ми са њима светима славили Оца и Сина и Светога Духа кроза све векове и сву вечност.

Амин.